

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi; Et In Conimbricensi Academia
Sacrarvm Litterarvm Olim Primarii Professoris Emeriti De
Divina Gratia Pars ...**

Continens Prolegomena sex, & duos priores libros De Necessitate Divinæ
Gratiæ Ad Honesta Opera

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1620

Capvt XVIII. Epistola Augustini ad Pelagium cum illius declaratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94086](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94086)

CAPVT XVIII.

Epistola Augustini ad Pelagium cum illius declaratione.

^{Cap. 26.} **E**T ego quidem in epistola mea, quam protulit, nō solum ab eius laudibus temperavi, sed etiam, quantum potui, sine eius commotione quæstionis de Dei gratia recte sapere admonui. Dixi enim ^{† Aliās vilius.} quippe in salutatione Dominum, quod epistolari more etiam non Christianis quibusdam scribere solemus, neque id mendaciter quoniam omnibus ad salutem, quæ in Christo est, consequendam, debemus quodammodo liberam seruitutem. Dixi, dilectissimum & nunc dico, & si iratus ^{† Aliās vultus.} fuerit, adhuc dicam, quoniam, nisi erga eum dilectionem tenuero, illo irascente ipse mihi magis nocebo. Dixi desideratissimum, quoniā valde cupiebam cum præsentē aliquid colloqui, iam enim audiebam, contra gratiam, qua iustificamur, quando hinc aliqua commemoratio fieret aperta eum contentione coerceri. ^{† Aliās Comari.} Denique literarum ipsarum brevis textus hoc indicat. Nam cum egissem gratias, quod me scriptis suis exhilarasset, certum faciendo de sua salute, ac suorum, quos utique si correctos volumus, et corporali salute saluos velle debemus. Mox & bona optavi à Domino retribui, non ad salutem corporis pertinentia, sed ea potius, quæ putabat esse, vel fortè adhuc putat in solo arbitrio voluntatis, & propria potestate posita. Deinde quia literis suis, quibus respondebam, talia quædam in me bona multum, benigneque laudauerat, etiam ibi petiui ab eo, ut pro me oraret, quò potius à Domino talis fierem, qualem me esse iam crederet, ut eum sic admonerem cōtra quem ^{† Aliās quod.} ille sapiebat. Ipsam quoque iustitiam quam in me laudandam putauerat, non esse volentis, neque currentis, sed miserentis Dei. Hoc est totum, quod brevis illa epistola mea continet, eaque intentione dicta est, nam ita se habet.

CAPVT XXI.

^{Cap. 27.} *Domino dilectissimo, & desideratissimo fratri Pelagio Augustinus in Domino salutem.*

^{Cap. 28.} **G**RATIAS ago plurimum, quod me literis exhilarare dignatus es, & certū facere de salute vestra. Retribuet tibi Dominus bona, quibus semper sis bonus, & cum illo æterno viuas in æternum, Domine dilectissime, & desideratissime frater. Ego autem et si in me non agnosco præconia de me tua, quæ tuæ benignitatis epistola continet, beneuo-

Pars I.

lo tamen animo erga exiguitatem meam ingratus esse non possum. Simul admonens, ut potius res pro me, quò talis à Domino fiam, qualē me iā esse arbitraris, & alia manu, memor nostri incolumis Domino placeas Domine dilectissime, & desideratissime frater.

In ipsa quoque subscriptione quod posui, ^{Cap. 29.} vt Domino placeat, magis hoc esse significavi in eius gratia, quam in sola hominis voluntate, quādo id nec hortatus sum, nec præcepi, nec docui, sed optavi. Quemadmodum vero si hortarer, aut præciperem, vel docerē pertinere hoc & ad liberū arbitrium demonstrarem, nec tamen Dei gratiæ derogarem: ita quia optavi, Dei quidem commendavi gratiam, non tamen arbitrium voluntatis extinxi. Vt quid ergo in hoc iudicio protulit hanc epistolam? secundum quam, si ab initio sapuisset, nullo modo fortassis, licet à bonis fratribus, sed tamen peruersitate dispositionum ^{† Aliās disputatio-num.} eius offensis, ad Episcopale iudicium vocaretur. Porro autem sicut ego rationem de hac mea epistola reddidi, ita de suis, si esset necesse, redderent ^a quorum allegant dicētes, vel quid putauerint, vel quid ignorauerint, vel qua ratione scripserint. Proinde Pelagius de quorumlibet Sanctorum amicitia, se iactauerit, quorumlibet de suis laudibus literas legerit, quolibet purgationis suæ gesta protulerit, nisi ea, quæ contra Dei gratiam, qua vocamur, & iustificamur, posuisse in literis suis idoneorum testium fide probatur, confessus anathematizauerit, ac deinde ^{† Aliās demum.} contra ipsa hæc ipsa scripserit, & disputauerit, nequaquam his, quibus plenius notus est, videbitur esse correctus.

CAPVT XIX.

Falsò gloriatur Pelagius ipsius dogma, posse non peccari per humanum laborem suis se approbatum.

IAM enim, quæ post hoc iudicium ^{Cap. 30.} conseruata sunt, quæ hanc suspensionem magis augeant, non tacebo. Peruenit in manus nostras nonnulla epistola, quæ ipsius Pelagij diceretur scribentis ad amicum suum quædam presbyterum, qui eum literis (sicut eadem epistola continet) benigne admonuerat, ne per eius occasionem aliquis à corpore Ecclesiæ separaretur. Ibi inter cætera, quæ inferre longum est, nec opus est, ait Pelagius. Quatuordecim Episcoporum sententia nostra definitio comprobata est, qua diximus, posse hominem sine peccato esse, & Dei mādāta facile custodire, si velit. Quæ sententia (inquit) contradictionis hos confusione perfudit, & omnem in malum conspirantem societatem ab inuicem separauit. Siue ergo istam epistolam verè scripserit, siue sub eius

T nomine